

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 4786/06
24.12.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Danice Bogdanović, predsednika veća, Vere Pešić i Gordane Džakula, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog suda Srbije Ljiljanom Jevtić, zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca AA, koga zastupa AB, advokat, protiv rešenja Vojne pošte 1097 Niš, Up-2 br. 108-2/06 od 30.8.2006. godine, u predmetu priznavanja prava na naknadu za pronalaženje, dezaktiviranje i uništavanje neeksploziviranih ubojnih sredstava u miru, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 24.12.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE UVAŽAVA i PONIŠTAVA rešenje Vojne pošte 1097 Niš, Up-2 br. 108-2/06 od 30.08.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca podneta protiv rešenja Vojne pošte 7036 Vranje, Int. br. 1063-2 od 19.05.2006. godine, kojim rešenjem je odbijen zahtev tužioca za priznavanje prava na naknadu za pronalaženje, dezaktiviranje i uništavanje neeksploziviranih ubojnih sredstava u miru.

Tužilac tužbom osporava zakonitost rešenja tuženog organa zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava. Ponavljajući navode žalbe, ističe da je pogrešno tumačenje prvostepenog organa da je tužilac u konkretnom slučaju morao imati naredbu načelnika Generalštaba Vojske Srbije i Crne Gore, saglasno odredbi tačke 2. Odluke o naknadi troškova za pronalaženje, dezaktiviranje i uništavanje neeksploziviranih ubojnih sredstava, budući da je navedenom odredbom propisano da načelnik Generalštaba Vojske Srbije i Crne Gore određuje samo načelno lica koja će se angažovati na takvim aktivnostima i to u smislu da li će to biti vojnici ili starešine ili pak civilna lica, ili da li će to biti lica koja imaju jednu ili drugu vojnu specijalnost, te da smisao navedene odredbe nije da se konkretno lice, konkretan vojnik ili starešina imenuje za izvršenje konkretnog zadatka od strane Načelnika Generalštaba Vojske Srbije i Crne Gore. Sa iznetih i razloga bliže navedenih u tužbi predlaže da sud tužbu uvaži i osporeno rešenje poništi, a tuženog obaveže da mu naknadi troškove postupka.

Tuženi organ je, izjašnjavajući se na navode tužbe, u svom odgovoru na tužbu, u svemu ostao kod razloga osporenog rešenja, pa je predložio da sud tužbu odbije, kao neosnovanu.

Nakon ocene navoda tužbe, razloga osporenog rešenja, te odgovora na tužbu, kao i celokupnih spisa predmeta ove upravne stvari, a u smislu člana 39. stav 1. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96), Vrhovni sud Srbije je našao da je tužba osnovana.

Prema obrazloženju osporenog rešenja tuženi organ je, na osnovu uvida u spise predmeta, utvrdio da je u prvostepenom postupku pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje prema kome je nesporno da je tužilac bio angažovan na poslovima pronalaženja dezaktiviranja i uništavanja ubojnih sredstava u kopненоj zoni bezbednosti u navedenim periodima, ali da je pravilno postupio prvostepeni organ kada je odbio njegov zahtev, jer za priznavanje traženog prava nije ispunjen bitan formalni uslov predviđen tačkom 2. Odluke MO Pov. br. 608-7/01 od 10.04.2002. godine, s obzirom da to lice, kao ni zadaci i uslovi za izvršavanje aktivnosti, te vreme početka i završetka zadataka, nisu u konkretnom slučaju utvrđeni posebnim aktom načelnika Generalštaba Vojske Srbije. Osim toga, kako se dalje navodi u obrazloženju, prvostepeni organ je prilikom odlučivanja bio vezan odredbom člana 194. stav 1. Zakona o opštem upravnom postupku kojim je predviđeno da se rešenje donosi uz prethodnu saglasnost drugog organa, a kako u konkretnom slučaju nije bilo, te saglasnosti doneta odluka je u svemu pravilna i zakonita.

Ocenjujući zakonitost osporenog rešenja, Vrhovni sud Srbije nalazi da su donošenjem osporenog rešenja učinjene bitne povrede propisane odredbom člana 199. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku, prema kojima obrazloženje rešenja treba da sadrži činjenično stanje i razloge koji su bili odlučni pri oceni dokaza kao i pravne propise i razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje ukazuju na odluku kakva je data u dispozitivu. Naime, u obrazloženju osporenog rešenja navodi se da je u prvostepenom postupku nesporno utvrđeno da je tužilac bio angažovan na poslovima pronalaženja dezaktiviranja i uništavanja ubojnih sredstava u kopненоj zoni bezbednosti. Međutim, prema obrazloženju prvostepenog rešenja, koje se nalazi u spisima predmeta, prvostepeni organ navodi da se za patrole angažovane na kontroli i pretrazi puteva u kopненоj zoni bezbednosti, a koje je poslove izvršavao i tužilac ne može primeniti tačka 3. Odluke saveznog ministra odbrane Pov.br. 608-7/01 od 10. aprila 2002. godine, kojom je propisana naknada za pronalaženje uništavanje i dezaktiviranje ubojnih sredstava u miru za vreme izvršavanja tih zadataka, jer se ova lica angažuju samo na izviđanju putnog pravca, a ne i na pronalaženju, dezaktiviranju i uništavanju ubojnih sredstava. Iz navedenih razloga Sud nalazi da su učinjene povrede

zadacima dezaktiviranja i uništavanja ubojnih sredstava. Iz navedenih razloga Sud nalazi da su učinjene povrede pravila postupanja od značaja za donošenje zakonite odluke u ovoj upravno-pravnoj stvari sud, jer razlozi koji se navode u obrazloženju osporenog rešenja za sada ne upućuju na pravilnost odluke date u dispozitivu i primenu odluke ministra odbrane Pov.br. 608-7/01 od 10.04.2002. godine u konkretnom slučaju.

Pored iznetog, osnovano se tužbom osporava shvatanje tuženog organa da je za priznavanje tražene naknade nužno da su lica i zadaci kao i ostali uslovi pod kojima se izvršavaju ti zadaci, utvrđeni posebnim aktom načelnika Generalštaba Vojske Srbije. Ovo iz razloga što je posebna naknada za pronalaženje, dezaktiviranje i uništavanje neeksploziviranih ubojnih sredstava u miru ustanovljena navedenom Odlukom Saveznog ministra odbrane, pa donošenje posebnog akta, saglasno odredbi tačke 2. te Odluke od strane načelnika Generalštaba, po pravnom shvatanju ovog Suda, nije od odlučujućeg značaja za ostvarivanje prava na naknadu pod uslovom da je lice nesporno izvršavalo po naređenju poslove i zadatke iz Odluke.

Takođe se osnovano tužbom ukazuje na pogrešan stav tuženog organa da se u konkretnom slučaju radi o vezanom upravnom aktu, odnosno upravnom aktu koji se donosi uz prethodnu saglasnost drugog organa, s obzirom da nijednim zakonom niti drugim propisom koji reguliše ovu upravnu materiju nije predviđeno da je u postupku rešavanja o pravu na traženu naknadu, nadležni organ dužan da, pre rešavanja, zatraži saglasnost i mišljenje drugog upravnog organa.

Neosnovan je zahtev tužioca za naknadu troškova, jer je odredbom čl. 60. Zakona o upravnim sporovima propisano da u upravnom sporu svaka stranka snosi svoje troškove.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud Srbije je nalazi da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužioca, pa je na osnovu člana 41. stav 2. u vezi člana 38. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u dispozitivu presude. U ponovnom postupku tuženi organ dužan je otkloniti učinjene povrede pravila postupanja na koje mu je ukazano ovom presudom, pri čemu je vezan pravnim shvatanjem i primedbama suda u pogledu postupka u smislu člana 61. Zakona o upravnim sporovima.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dana 24.12.2007. godine, U. 4786/06

Zapisničar, Predsednik veća - sudija,

Ljiljana Jevtić, s.r. Danica Bogdanović, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

SK